

4

Hana Militká
13 povídek
pro Klub knihomolů

Hana

Militká

13 povídek pro Klub knihomolů 4

Povídky věnuji své rodině

Poděkování

Velké poděkování za skvělou profesionální a zároveň pohodovou spolupráci, spolehlivost a pravdivost patří nakladateli a spisovateli Martinu Koláčkovu, majiteli nakladatelství E-knihy jedou. Jeho umělecký talent, výtvarné cítění i nadšení ho předurčují k výborným výsledkům v jeho nelehké profesi.

Za své spisovatelské úspěchy vděčí autorka Hana Militká z velké míry svému uměleckému vedoucímu v oboru psaní příběhů a knih pedagogovi, režiséru a spisovateli Jiřímu Halberštátovi. Podle jejích slov ji naučil psát úsporně, přesně a barvitě. Navodit atmosféru a držet dramatickou linii.

<http://hanamilitka.blogspot.cz/>

Předmluva

Háta Píše

S paní Hanou Militkou mě pojí zejména Klub Knihomolů, pro který obě píšeme, ale také herectví a láska k divadlu. Proto je mi ctí, že mohu napsat předmluvu k sérii povídek, se kterými jste se již mohli setkat v rubrice Čtení ke kávě.

Hana Militká je žena mnoha žánrů. A není divu! Jako herečka musí umět vměstnat svůj osobní charakter do nespočtu rolí. Domnívám se, že právě díky této vlastnosti jsou její příběhy tak

věrohodné. Když čtete, je to, jako byste byli jejich součástí – stáli hned vedle aktérů, dýchali stejný vzduch a říkali tatáž slova. Snad se nemýlím, když napíšu, že stejně jako herec do role vtiskla paní Militká do své tvorby kus sebe.

Letošní sbírka povídek pro Klub Knihomolů připlouvá na nostalgické vlně, a přestože jde o čtení mnohdy hořkosladké, je příjemné a neztrácí šmrnc.

A propos: nedáte si k dnešní kávě jednu šfavnatou povídku? Zvu vás!

Háta Píše
Klub Knihomolů

10. 10. 2019

Legrace

Hanička

Legrace je velmi důležitá součást našeho života. Pomáhá nám překonávat těžší období, různé problémy. Nabíjí nás energií.

Ale nesmí být na úkor druhých...

Alence je patnáct.

Moc ráda by se líbila Milanovi. Ale jakmile se podívá do zrcadla, cítí zmatek a nechuť.

„Ty vlasy! Trčí mi do všech stran jako hřebíky! Nechám si narůst dlouhé. Jenže ty moje vůbec nerostou! Měla bych si koupit nějakou vodičku na podporu růstu. Jenže je drahá. Máma mi

peníze nedá. Prý nesmíme utrácet. Táta neposílá! A já na to doplácím!“ je jí do pláče.

„Svět je nespravedlivý. Růžena se pořád před Milanem nakrucuje jako nějaká poběhlice! Nejradši by mu hned hupla do postele. Je vážně nechutná!“

Takové a podobné těžké myšlenky zahalují mysl Alenky.

Nakonec se nadechne a jde do školy.

Sotva vkročí do budovy, spatří Růženu v srdečném rozhovoru s Milanem.

Naschvál na spolužačku vyšplouchne limonádu, kterou si nese v láhvi.

„Jé, promiň, já nerada! To je jen šťáva! Za chvílku to uschne.“

„Seš pitomá? Je to lepkavý jako blázen. Co s tím teď budu dělat? Na sobě šaty nevyperu,“ naříká zoufale Růža.

„Tak si je svlíkni, Milan ti pomůže!“ směje se Alena.

„Je úplně pitomá!“ vysvětluje Růža svému nápadníkovi.

„Vážně ti pomůžu, jestli musíš šaty sundat,“ nabízí se ochotně Milan.

Naštvaná Růžena do něj vzteky strčí, div ho neshodí na zem. „Mazej si za tou nánou, když se ti tak líbí!“ vykřikla a prchá. Neběží do třídy. Mizí ze školy.

Zvoní.

Růžena má neomluvenou absenci. Visí nad ní hrozba. Učitelé neradi vidí, když někdo zanedbává právě jejich předmět.

Přibíhá domů celá zoufalá.

Strhává šaty, rve je vztekle se sebe a hází do vany.

Natočí na ně vodu.

Vtom přichází máma z noční.

„Copak tady děláš? Jakto, že nejsi ve škole?“

„Já..., já..., nemůžu... jít do školy,“ vykoktá ze sebe, vrhne se do svého pokoje a práskne dveřmi.

„Co blázníš, Růžo, otevři. Musím s tebou mluvit,“ zkouší to s ní matka po dobrém.

Pak slyší usedavý pláč.

Zoufale otevře skříňku v kuchyni, nalije si trochu Becherovky a naráz vypije.

„Tohle mi byl čert dlužen,“ vzdychá. „Potřebuju se vyspat. Jenže teď neusnu.“

Zkouší znovu své dceři přes dveře domluvit.

Teprve po půl hodině se dveře maličko pootevrou.

Matka vtrhne dovnitř.

„Copak se ti stalo, holčičko moje?“ vezme Růženku do náručí.

Ta ještě chvíli usedavě pláče.

„Víš co? Uděláme si něco na zub. Co bys řekla kakau a bábovce?“

„Hm,“ kývne nepatrně dívka.

Za chvíli je po žalu.

„Vylila na mne schválně limonádu,“ vzlyká.

„Kdo?“

„Alena, kráva jedna pitomá. Ale bude litovat.“

Dali si dobrůtku.

Matka šaty vyprala.

Růža se převlékla a vyrazí znovu do školy.

Po vyučování daly její kamarádky Vlasta a Heda hlavy dohromady.

Pak se zvesela loučí.

„Heslo zní – ‚Bude litovat‘!“ smějí se.

Alena se ráda prochází v lese za domem. Celý den má skvělou náladu. Dokonce se na ni Milan usmál.

Sotva přijde ze školy domů, hodí aktovku do svého pokoje.

Převlékne se a vyrazí do lesa.

Dívá se, jestli rostou houby.

Občas si d'obne lesní jahůdky.

Najednou ztuhne.

Pár kroků před ní leží nějaká osoba. Nehýbá se.

Alenka cítí srdíčko až v krku.

Bojí se udělat krok.

Po chvíli se přece jen osmělí.

„Je vám něco?“ zeptá se. Postoupí o dva kroky blíž. „Není vám dobře?“ zase pár krůčků.

Přiblíží se na dohled.

Vidí mladou dívku. Její krví spleené vlasy zakrývají celý obličej. Jen kousek čela vykukuje. Tam spatří Alenka jasnou díru s krvavými okraji.

„Asi je mrtvá,“ šeptá divoce.

„Co mám dělat?“ vzdychá.

„Sahat na ni nebudu. Může mít nějakou nemoc. Nemám na nic sahat,“ vzpomněla si na varování matky.

Najednou se rozhodne.

Otočí se a utíká domů.

„Mami, mami, v lese u cesty leží mrtvola!“ hlesne.

„Co to plácáš? Pojď se najíst. Rajska už je hotová,“ zve ji s úsměvem matka.

Najednou vytřeští oči: „Cože? Mrtvola? Kde?“

„Kousek od našeho plotu,“ vzlykne dívka.

„Podej mi mobil. Zavolám policii.“

Za chvíli přijeli.

„Kde to máte?“ ptá se bodrý policajt.

„Prý za plotem v lese. Dcera to viděla. Jdu s vámi.“

Obě vyrazily, aby ukázaly, co dcera viděla.

„Tady to je!“ vykřikla dcera. Popoběhla. Otočí se a popojde zpátky.

„Jak je to možné? Před chvilkou tu byla. Měla prostřelené čelo. Nemohla odejít,“ vzdychá Alena.

„Kde máte tu mrtvolu?“ ptá se policista přísně. „My tady nejsme pro legraci, slečinko!“ napomíná ji rázně.

„Ale já ji opravdu viděla.“

„To už by stačilo! Jestli ještě nemáte dost, můžeme vás vzít k nám. Pár dní si vás tam necháme. Uvidíme, jak si rychle vzpomenete,“ vyhrožuje muž zákona.

Alena jen zoufale krčí rameny. Druhý den jde do školy bez energie. Sotva vstoupí do budovy, zůstane stát s pusou otevřenou.

Po všech stěnách jsou pověšené fotky Aleny, jak kouká na mrtvolu. Je zachycený i její zoufalý útěk z místa. Další fotky s policajty.

Alena rudne. Vrhá se na Růženu, která stojí poblíž, začíná jí rvát vlasy jako smyslů zbavená.

Dav, který se kolem nich srocuje, se náhle rozestoupí.

Přicházejí policisté. Vyslychají několik žáků.

Nakonec si odvádějí známou trojici – Růženu, Vlastu i Hedu. Dívky dostaly důtku a podmíněné vyloučení.

Alena skončila na psychiatrii. Ne každý žert je veselý. Ne každá legrace je vtipná.

Vtip

Hana Militká a Milada Šedivá, rozená Militká

Ne každý vtip je legrační, ne každá láska je pravá. Občas těžko poznáme, koho máme před sebou. Komu věřit a před kým se mít na pozoru. Někdy si myslíme, že každý musí pochopit, jak dobré jsou naše úmysly. Ale jsou vždycky dobré? Nemohou někdy i ublížit?

Jmenuje se Eva. Je krásná. Mám radost, že je mojí kamarádkou. Mohla si vybrat hezčí holku. Divím se jí, že dala přednost mně.

Možná se spletla. Pak už jí bylo trapné mi vysvětlovat, že se mnou kamarádit nechce. Nebo mě má ráda. Prostě jen tak bezelstně. Moc tomu nemůžu uvěřit. Přesto je to krásná představa.

Chodím s jedním bezvadným klukem. Mám prostě v životě štěstí. Je mi sedmnáct. Co víc si přát?

„No, věděla bych, co,“ říkám si v koupelně, když si prohlížím postavu. „Mohla bych mít vypracovanější svaly na nohou. A taky menší břicho. Ne, že by bylo velké, ale trochu se rýsuje přesně v místech, kde by měla být prohlubeň,“ vzdychnu.

„A co vlasy? Hrůza! Jsou takové divně husté! Dneska je v módě mít pár chlupů, pokud možno okousaných. Mám ještě navíc vlny. Hrůza! Vůbec se to nenosí.“

Po zkoumání těla a vlasů přejdu k obličejí.

„Nos je docela dobrý. Není křivý, ani velký, takový akorát. Tváře jsou trochu naducané, ale jen málo. Snad to nevadí. Rty mám vyloženě smyslné. Když je našpulím, málokterý kluk odolá, už jsem to trochu zkoušela. Docela to funguje,“ směju se na sebe do zrcadla svými neodolatelnými rty.

„A co oči? To je kapitola sama pro sebe. Oči mám posazené daleko od sebe. Jsou živé, jako kdyby uměly mluvit. Když se na kluka zadívám, začne koktat. Vlastně kromě Pavla. Ten jediný odolal, neuhnul očima, díval se tak dlouho, dokud jsem nezačala mluvit. Proto s ním chodím. Je úžasný. Opravdový muž,“ říkám si blaženě.

Možná ani ta postava není tak marná. Ale jakmile si vzpomenu na Evu, zblednu závistí. Figuru má jako proutek. Vlasy

fantastické, jako roští. Když zatřepe hlavou, má tu nejnovější fazónu. Nevím, jak to dělá.

„Stejně jsem ráda, že se mnou kamarádí,“ říkám si a letím do školy.

Chodíme na střední. Občas je nuda, ale s Pavlem si vždycky spravím náladu. Chodí na stavební průmyslovku. Už je v posledním ročníku na střední. Půjde na vysokou. Bude vzdělaný. Určitě začne hodně vydělávat. Má spoustu plánů. Doufám, že nám vztah vydrží. Budeme se spolu mít dobře.

Je pátek. Jdeme na koncert. Na Krajča. Je k sežrání. Možná si tam pak i zatančíme. Eva jde taky. Ještě prý na Krajčovi nebyla. Divím se, jak může takhle žít. Ona nechodí ani na techno. Nechápu.

„Čau Evi, jsem ráda, že konečně někam vyrazíš. Tohle je Pavel, říkala jsem, že půjde taky.“

„Ahoj Pavle,“ podala mu ruku. „Jak se vám tady líbí?“

„Snad si nebudete vykat? Všichni jsme mladí, ne?“

„Ahoj, tykání chce pus,“ směje se Pavel.

„Museli bychom si nejdřív připít,“ prohodí Eva.

„Co piješ? Něco donesu,“ nabízí se hoch nějak moc ochotně.

„Kolu.“

„Vážně?“

„Dám si taky kolu,“ hlásím se.

„Fajn, hned jsem tady. Držte mi místo.“

Za chvíli nese tři velké sklenice.

Ťukáme si a připijíme.

Pořádně si loknu. Vyprsknu.

„Je v tom rum!“ vykřiknu.

„Cos čekala? Že tady budeme popíjet mléko?“ směje se. Najednou popadne Evu a políbí ji. Nějak dlouze. Nebo se mi to aspoň tak zdá.

Začínám být trochu nervózní. Pak mě štípl do zadku, až jsem vyjekla. Ne, že by mě to bolelo. Bylo to příjemné. Jen jsem chtěla ukázat Evě, že Pavel je můj.

Kolem nás je tlačence.

Pavel stojí mezi námi.

Drží mě za ruku.

Je mi moc hezky.

Koncert se povedl.

Doprovodili jsme Evu domů.

Má dobrou náladu.

„Proč nechodíš častěji na koncerty, vidíš, že se ti tady líbilo,“ říkám jí povzbudivě. „Musíš prožít mládí naplno, jednou uteče a už se nikdy nevrátí,“ promlouvám jí zasvěceně do duše.

„Máš pravdu! Nevím, proč pořád sedím doma.“

„Taková fešanda patří mezi lidi, ne do tmavého kouta domu,“ směje se na ni Pavel.

Je mu taky hezky.

Jde mě doprovodit.

Ve stínu vedlejšího domu se vášnivě líbáme.

Sahá i tam, kam by neměl.

Nakonec musím utéct.

Nemáme kam jít, abychom se mohli mazlit.

Smutně otvírám dveře bytu.

„Byl to hezký večer,“ říkám si, když se odličuju v koupelně.
„Mám příma kamarádku. A můj kluk je skvělý. Za nikoho bych ho nevyměnila.“

Usínám s úsměvem na rtech.

Za pár dní mám rande.

Pavel je nesvůj. Možná na něj něco leze.

Pozve mě do cukrárny. Koupí kávu a větrníky.

Mlčíme.

S posledním soustem mi říká: „Promiň, musím ti něco důležitého říct.“

„Není ti dobře?“

„Moc ne.“

„Něco na tebe leze?“

„Jo, dalo by se to tak říct,“ lehce se usměje.

„O co jde?“ ptám se celá nesvá.

„Vyspal jsem se s Evou.“

„Cože?“ zakuckala jsem se. Cítím, jak rudnu. Dusím se. Teprve po chvíli se uklidňuju.

„Chceš říct...“

„Jo.“

„To je snad vtip!“ rozčílím se. Křičím na celou cukrárnu.

Jde za mnou a táhne mě ven.

„Neblázni, uklidni se. O nic nejde. Ty jsi lepší!“

„To se mi snad zdá! Děláš si srandu?“

„Ne, to bych si nedovolil. Právě proto, že si tě vážím, ti říkám pravdu. Jinak bych si to nechal pro sebe.“

„Možná by to bylo lepší,“ mumlám potichu, aby mi nerozuměl. Nemůžu si to odpustit.

Chytne mě za ruku.

Vytrhnu se.

„Nesahej na mne! Jsi prase! Už tě nechci nikdy vidět!“

Utíkám domů.

Zamykám se ve svém pokoji.

Brečím dlouho do noci.

„Jak jenom půjdu zítra do školy?“ napadá mě před usnutím.

Druhý den váhám, zda jít do školy. Nakonec běžím na poslední chvíli.

Profesor se někde zdržel. Stíhám hodinu.

„Jak jsi mi to mohla udělat?“ vybafnu na Evu vztekle.

„Co máš na mysli?“ ptá se udiveně.

„Ty se ještě ptáš? Chrápala jsi s Pavlem. Přiznal se mi.“

„Co blázníš!“

„Ještě řekni, že to není pravda!“ koukám na ni upřeně.

Sklopí oči.

Pak vykoktá: „Promiň, asi to bylo silnější než já. Vlastně to byl jen vtip. Říkali jsme si, že to určitě pochopíš. Pořád jsi chtěla, abych konečně začala žít. Nemůžu přece celé mládí sedět doma. To jsou tvá slova.“

„Jo, tak jsi neseseděla, ale svedlas Pavla. Ohromné.“

„Neměl se vracet.“

„Jo, může za to on? Tys u toho nebyla? Možná tě zachvátilo bezvědomí a vůbec nic si nepamatuješ.“

„Náhodou, bylo to moc krásné. Chodíme spolu už půl roku.“

„Vždyť jsi říkala, že ho neznáš!“

„Opakuju ti, byl to jen takový vtíp. Říkala jsem mu, jak jsi pyšná na svůj kukuč. Chtěl tě otestovat.“

„To jsi kamarádka?“ pláču zlomeně.

„Promiň. Nechtěli jsme ti ublížit. Najdeš si lepšího.“

„Není nikdo lepší,“ říkám těžce. Pomalu odcházím.

Přichází profesor. Skoro jsem do něj vrazila.

„Hodina začíná,“ říká mi, „sedněte si.“

Nedbám. Utíkám pryč.

Jdu pomalu přes most.

Najednou slyším její slova: „Byl to jen vtíp!“

Sundám si svetr, vyndám z tašky sešit se svým jménem.

Hodím obojí do řeky.

Chvilku se za nimi dívám.

Pak běžím domů.

Zamykám se ve svém pokoji.

Odpoledne někdo zvoní.

Mamka jde otevřít.

„Je vaše dcera doma?“ ptá se nějaký muž.

Ano, je ve svém pokoji,“ říká a jde ke mně.

Potichu odemknu.

Jdu k policistovi.

„Jsou to vaše předměty?“ ptá se přísně.

„Ano,“ přikyvuju.

„Všichni prohledávají řeku. Myslí si, že jste se utopila,“ říká přísně.

„Promiňte, to jsem nechtěla.“

„Proč jste to udělala?“

„To byl jen takový vtíp,“ přiznávám kajícně.

Mlčím.

Už není co vysvětlovat.

Dlouho mi trvalo, než jsem znovu začala zkoušet, jestli moje kukadla pořád mají svou kouzelnou moc.

Mají.

Vtipy už radši nedělám.

Hlavně si nejdřív zjistím, jestli můj nápadník je opravdu volný.
Chci mít svého přítele jen pro sebe.

